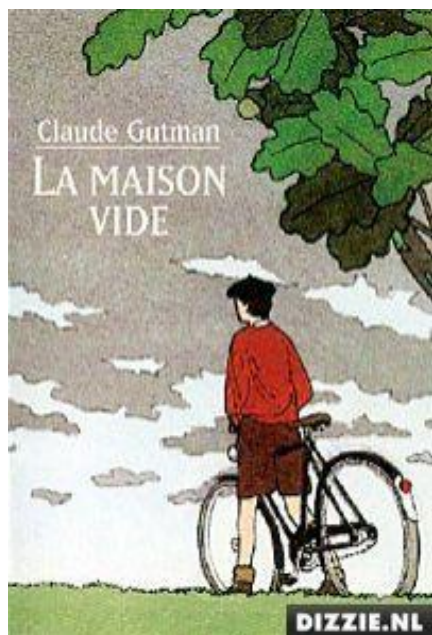
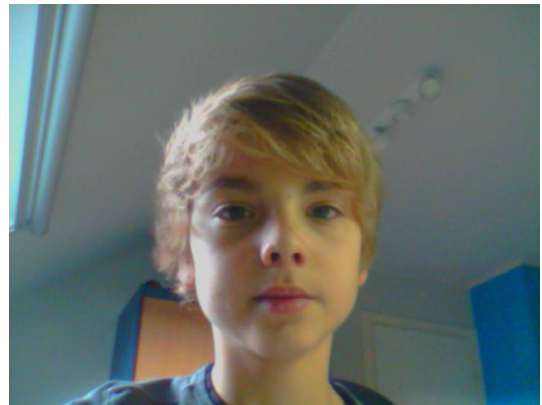

BOEKENTIP

VAN Bram Vandamme

Ik hou zoveel van je papa. Ik hou zoveel van je, mama. Ik kan het moeilijk toegeven, maar Yantel had gelijk. Misschien zijn jullie er daarom niet meer. Yantel vond dat je moest vechten of vluchten als dat kon. Hij zou vechten, zelfs met zijn blote handen, als de Nazi's maar vertrokken. Jij, papa, jij had zoveel vertrouwen dat je niet naar hem luisterde.

Je moet altijd in orde zijn met alles, je altijd aan de regels houden. Frankrijk is het land van de vrijheid. Als je de wet niet overtreedt, dan kan er je niks gebeuren. David herinnert zich de woorden van zijn vader nog heel goed. Maar David heeft ze allebei gezien, zijn vader en zijn moeder op straat met hun koffer in de hand tussen twee politieagenten in. Omdat hij bij de burensloopt, hebben ze hem niet net zoals iedereen meegenomen in 1944. Als hij later wordt ondergebracht in een opvangtehuis voor Joodse kinderen, ontsnapt hij een tweede keer. David is 15 jaar en leeft. Hij is vervuld van pijn en woede en al die tegenstrijdige stemmen klinken maar luider in hem: je bent een Jood, je bent net zoals iedereen, je bent een Fransman, ze hebben je gered, ze hebben je achtergelaten, je moet vertrouwen hebben, je mag nooit iemand vertrouwen, je bent alleen, je bent nooit alleen. Hij schrijft om te begrijpen.

